

canvi de vida

Dij, 18/02/2010 per Josep Roca

[Des de l'Amazònia occidental](#)

He vingut a Catalunya per participar en el Capítol Provincial dels Claretians. No era la primera vegada en els anys de missió al Brasil, però sí que ha estat per a mi la més significativa. He vingut, com sempre, amb bitllet d'anada i de tornada, pensant de fer uns dies de vacances i de visita als familiars després dels dies previstos de feina. Però les coses no han anat ben bé així. Els germans de congregació m'han demanat i que faci part de l'Equip Provincial.

De mica en mica vaig paint el fet i mirant d'entendre el seu significat tant per a mi com per a la resta dels Claretians de Catalunya. D'entrada, em sembla que vol dir que som poca gent, i més pocs encara en una edat que es pugui considerar jove, i que cal buscar persones una mica pertot arreu. Vist a nivell més personal, sembla que tinc la tendència a comparar-ho amb el que sentia i vivia fa més de vint-i-cinc anys quan sortia de Catalunya per anar al Brasil. Era com un nou començament, viscut en una actitud de molta pobresa i expectació. En aquell moment havia d'agafar tot el que tenia i posar-ho dins d'una maleta per començar un nou estil de vida i de ministeri en una altra banda de món. Ara se m'ha girat la truita: he de fer el camí en sentit invers.

Això de posar totes les coses que hom té dins d'una maleta i començar una nova activitat en un lloc diferent m'ha ajudat a entendre una mica més que les coses essencials de la persona i de la vida no són les materials, ni les que es porten dins l'equipatge, sinó allò que hom és, o que va construint cada dia. Per al primer viatge, hi va haver un temps força llarg de discerniment, de diàleg, de preparació: va ser una cosa meditada, desitjada, demanada i preparada a poc a poc. Aquest segon viatge és fruit d'una decisió que es pren, o que els germans prenen per tu i que et demanen que acceptis, d'una manera moltíssim més ràpida, i a la qual es demana una resposta gairebé immediata. Ara no és el moment de voler avaluar si el primer viatge i la primera adaptació va ser més fàcil o més difícil del que serà aquesta segona. En aquests casos em ve a la memòria el se'ns recorda als Claretians en el nostre projecte de vida: hem d'estar disposats a ser enviats a qualsevol lloc del món o a assumir la feina que ens sigui confiada. Doncs, som-hi!

De moment, continuo al Brasil durant uns quants mesos: el curs acaba de començar, teníem la programació feta per a tot l'any, i tampoc no és bo de deixar les activitats pastorals penjades i sense acomiadar-se de la gent. I, en la mida que pugui i mentre hi sigui, continuaré col·laborant en aquest bloc compartint la nostra experiència missionera des de l'Amazònia Occidental. I també, com vaig aprendre d'un company de comunitat, convidant d'altres persones a obrir-se a aquesta possibilitat tan engrescadora: val la pena ser missioner, i hi ha lloc disponible per a tots aquells que vulguin treballar en aquest servei de construcció del Regne.